

Vesilintukannan suojele Lokalahdella jatkuu talkoovoimin

Pienpetojen loukutus auttanut pesiviä lintuja

Jaana Mantere ja Heikki Mäntsälä ovat yhdistysaktiiveja Lokalahdella.

Lokalahtelaiset Haavaisten vesiensuojeluyhdistys ry ja Ahmasveden hoitoyhdistys ry aloittivat kolme vuotta sitten yhteistyön supikoiran ja minkin loukutuksissa. Supikoira ja minkki luokitellaan haitallisiksi vieraslajeiksi, ja vesilintujen suojele on molempien yhdistysten perustoimintaa. ELY-keskukselta saatu rahoitus takasi toiminnan alun aktiivisen talkootyön ohella.

– Molempien yhdistysten piirissä on Natura-alueita. Haavaisissa alue sijoittuu Ruskeavuoren aukkoon ja Ahmasvedellä järven pohjoisosiin. Mietimme, että on parempi tehdä yhteistyötä, kertovat tiedottaja Heikki Mäntsälä Haavaisten vesiensuojeluyhdistyksestä ja puheenjohtaja Jaana Mantere Ahmasveden hoitoyhdistyksestä.

– Kun kyseessä on Natura-alue, on se aina linnustollisesti arvokas, toteaa Uudenkaupungin seudun ympäristöyhdistyksen puheenjohtaja ja aktiivinen lintuharrastaja Antti Karlin. Hänen mukaansa alueella pysähtyy keväisin uiveloita ja pesii pikkulokkeja.

– Pikkulokki on harvalukuinen, mutta lisääntyvä laji, joka pesii kolonioissa. Jos supi löytää pesimiskolonian, on se huono juttu. Supi on sellainen eläin, joka nysäköi kaikki maassa ja

vesirajassa olevat linnut ja niiden pesät poikasineen. Kaikki työ, mitä lintujen hyväksi tehdään, on arvokasta, Karlin toteaa.

Lintuharrastaja Jukka Saarion mukaan Ahmasveden erikoisuuksiin kuuluu muun muassa punapäänarsku.

Yhdistyksillä on kuusi minkkiloukkua ja neljä isompaa häkkiä, joita Lokalahden Urheilumetsästäjät ry hoitaa talkoovoimin.

– Viime pyyntikautena, eli elokuusta toukokuun loppuun, supikoiria loukutettiin 23 kappaletta. Minkkejä saatiin yksi, kertoo Mäntsälä.

Supikoiralla ja minkillä ei enää ole rauhoitusaikaa, joten niitä saa pyytää ympäri vuoden. Pesimäaikana pyyntiä ohjaavat kuitenkin metsästäjän eettiset ohjeet.

– Supikoirakannan määrä on hieman vähentynyt. On tullut viestiä, että hanhen poikasia näkyy hyvin. Pyynti on ilmeisesti tehonnut, arvioi puheenjohtaja Jyri Heininen Lokalahden Urheilumetsästäjistä.

Loukutuksen lisäksi supikoirien metsästys on ollut aktiivista.

– Alueella käy luolakoirien kanssa metsästävä porukka. Loukkuja ovat jotkut yksityishenkilötkin pyytäneet tontilleen, mikäli ovat havainneet jälkiä, kertoo Heininen. Supiloukun hankkiminen ei vaadi metsästyskorttia. Pienen loukun saa Heinisen mukaan 80 eurolla, suuren kanuloukun maksaessa jo useamman satasen.

– Loukun hankkijan täytyy tiettenkin tietää, mitä tehdä. Supiloukut ovat elävänä pyytäviä loukkuja. Laki vaatii sen, että loukut täytyy käydä toteamassa kerran vuorokaudessa, kertoo Heininen.

Elektroninen loukkuvahti hälyttää, kun loukussa on eläin tai jokin muu häiriö.

– Kun häkki kääntyy alas, loukkuvahti lähettää tekstiviestin. Parhaimmillaan olen päässyt loukun luokse 15 minuutissa, kuvailee Heininen.

Heininen pitää tukevaa kanuloukkua loukuista tehokkaimpana. Loukun kätkemisessä erityisesti loukun verkkopohja on peitettävä hyvin ja paikka on syytä mieltä tarkkaan. Loukku pyritään aina sijoittamaan supikoiran kulkureitin varrelle, kuten rannoille tai metsän ja pellon rajalle. Paikallisesti parhaat paikat löytyvät kokeilemalla.

Minkin vähäisyyteen loukutuksessa voi olla useita syitä.

– Voi olla, ettei minkkiä ole erityisen paljon alueella. Minkki on myös hyvin tarkka siitä, ettei loukussa ole ihmisen hajua. Paljain käsin ei loukkuun siis saisi koskea. Toisaalta, jos kerran saa minkin loukkuun, on mahdollisuus saada toinenkin, Heininen kertoo.

Loukkujen ja loukkuvahtien hankinnan jälkeen haitallisten vieraslajien pyynti ei yhdistyksille suuria kustannuksia, syynä urheilumetsästäjien talkootyö.

– Muutama kymppi vuodessa, toteaa Heikki Mäntsälä.

ELY-rahoitusta toivotaan yhdistyksissä silti haitallisen vesikasvillisuuden jokavuotiseen leikkuuseen ja kosteikon rakentamiseen.

– Pyysimme 15000 euroa kosteikon rakentamistyöhön. Alustavat työt oli jo tehty talkoilla. Emme saaneet tukea, toteaa Mäntsälä.

– Talkootyötä sen sijaan tuli pelkästään Ahmasveden alueella yhtenä vuonna 300 tuntia, kertoo Jaana Mantere.